

Missions Regnskab for Finantsaaret 1872—73, og man vil derefter finde Statsrevisionens Bemærkninger ved dette Regnskab, i Følge hvilke der Intet er fundet derimod at ændre. Endelig maa jeg gjøre opmærksom paa, at den grønlandste Missions Regnskab for 1873—74 findes optaget i Statsregnskabet for 1874—75, og saaledes er det altsaa nu forbi med de — jeg indrømmer det — langvarige Restancer, hvorover man har beklaget sig med Hensyn til den grønlandste Missions Regnskaber. Det vil altsaa ses, at skulde der fattes nogen Beslutning, maa i Overensstemmelse med, hvad der skete i for, Regnskabet for 1872—73 tages med; men begge Aars Regnskaber ere modtagne og behandlede af Statsrevisionen. Jeg følger mig overbevist om, at det ærede Udvalg vil være enig i, at Nr. 2 maa udgaa.

Bæringen: Som man vil se af Motiverne, har Udvalgets Mindretal ikke kunnet følge Udvalgets Flertal i Forslaget om Ændringen af den Form, hvori Betænkningen indskillede til Beslutning af Rigsdagen, og dette er sket dels af formelle, dels af reelle Grunde. Efter den Motivering, som Flertallet i Udvalget har givet, er det hovedsagelig af Hensyn til Landstingets grundlovmæssige Stilling til Sagen, at man har foreslaaet denne Ændring, men det forekommer nu Mindretallet, at, dersom der er en Følelse tilstede hos Landstinget for, at det nu i en Række af Aar har vedtaget Noget, som det efter dets grundlovmæssige Stilling ikke er berettiget til at vedtage, saa vil det være rigtigt og høfligt lige overfor Landstinget, at overlade til dette at tage Initiativet i denne Sag og at foreslaa en Ændring; men Udvalgets Mindretal har i den hidtil brugte Form ikke kunnet finde nogen væsentlig Mangel og har derfor ikke kunnet slutte sig til Flertallet i at foreslaa en anden Form, som Mindretallet slet ikke finder tilfredsstillende. Dersom det er Flertallets Mening, gennem denne Ændring, at ville gjøre Landstingets Indflydelse paa, om der kan gjøres Ansvar gjældende for Statsregnskabet, illusorisk eller at forvandle den Bestemmelse i Grundlovens § 50, at Betænkning over Regnskabet skal forelægges Rigsdagen til Beslutning, til en blot og bar Form, saa har Mindretallet endnu mindre kunnet gaa med til en saadan Betragtning; thi Mindretallet kan ikke anse Saadant for at være hjemlet i Grundloven eller overensstemmende med dens Bestemmelser. Naar nemlig § 50 i Grundloven foreskriver, at Rigsdagen skal tage Beslutning med Hensyn til Statsregnskabet, saa er Mindretallet overbevist om, at Grundloven derved har tilfattet noget Reelt og ikke en Form, thi ellers vilde det være en fuldstændig Modsigelse, at i det Hele denne Betænkning blev forelagt Landstinget til Beslutning. Jeg tror ogsaa at være sikker paa, at Landstinget kan gjøre sin Indflydelse gjældende med Hensyn til Ansvarskrav

overfor Ministeriet paa flere Maader, og jeg finder ikke, at dette Ansvarsspørgsmaal har Noget at gjøre med Anklagemagten. Jeg vil saaledes sætte, at Landstinget bestemmer at give Decharge eller at frasige sig Retten til at gjøre Ansvar gjældende over for et Regnskab, saa vil der deri ligge et saa bestemt Tryk paa Folkethinget, at dette neppe kan unddrage sig den Pligt at gjøre sin Anklagemagt gjældende. Jeg skal tillige blot antyde, at Anklagemagten ikke findes alene hos Folkethinget men ogsaa hos Kongen, og at Landstinget lige saavel som Folkethinget har Ret til at henvende sig til Kongen i alle Sager, altsaa ogsaa, naar der skal gjøres Ansvar gjældende. Jeg anser det derfor for fuldstændig rigtigt, at Landstinget har en Ret til at gjøre sin Indflydelse gjældende paa Ansvar, og mener derfor, at det er fuldstændig korrekt, at Landstinget kan frasige sig den Ret, som det grundlovmæssigt har. Hvad nu det Udtryk angaar, som Udvalgets Flertal foreslaar at sætte i Stedet, nemlig at „godkjende“ Regnskabet, da er jeg fuldstændig enig i, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Fredericia (Gad), at der ligger Mere i dette Ord „godkjende“, end Thingets enkelte Medlemmer ere i Stand til at vedtage. I dette Ord at godkjende ligger der efter min Formening i det Mindste en Forudsætning om, at man har gjort sig bekendt med de enkelte Punkter i Regnskabet; først da kan der være Tale om at godkjende et Regnskab. Jeg vil nu henvise til de ærede Medlemmer af Thinget, hvor mange der i det Hele kunne siges at have sat sig ind i Regnskabet saaledes, at de kunne godkjende det, naar man lægger den Betydning ind i Ordet, som nødvendig maa lægges ind deri. Jeg skal tillige gjøre opmærksom paa, at baade Statsrevisorerne og Udvalget over Statsrevisionens Betænkning gjøre mange Udsættelser baade angaaende mindre rigtige Bøstinger og med Hensyn til formentlig feilagtig Overførsel, og saa skulde det være mærkeligt, om ikke dette Ord „godkjende“ kunde misforstaas saaledes, at man kom til at godkjende ogsaa de Udsættelser, man havde gjort. I de Ord „at frasige sig Retten til at gjøre Ansvar gjældende“ ligger der derimod noget ganske Andet end at godkjende et Regnskabs enkelte Dele. Der ligger nemlig ikke Andet deri, end at man i Regnskabet ikke har fundet saadanne feilagtige Dispositioner eller saadanne Dispositioner i Strid med Bevillingerne, som kunde gjøre det tilraadeligt at gjøre Ansvar gjældende, medens man derimod lader de enkelte Punkter staa fuldstændig uafgjorte. Jeg kan ikke ganske indrømme det Berettigede i det Æmpe, som den ærede Drøjsører for Udvalgets Flertal tog fra den islandste Forfatning; thi der staar: „at godkjende ved Lov“, og det er noget Andet end simpelthen at godkjende. — Hvad det Punkt under Marineministeriet angaar, hvorom Flertallet og Mindretallet ikke ere enige, da har Mindretallet